

Een stadskind

Het natuurhistorische museum trok Lynn niet zo. Ofschoon zij vlak bij het museum woonde, was ze er voor het laatst geweest toen haar kinderen nog jong waren. Destijds was het museum de uitgelezen plek om de kleintjes een middag bezig te houden zonder dat dit je meteen een kapitaal kostte. De entree was gratis, een gevulde koek en een glas ranja in de kantine van het museum deed haar geen pijn en een plastic dinosaurus uit het eco-winkeltje vond ze zelf nog wel leuk.

Om de natuur gaf ze niets. Toch liep ze na al die jaren weer in het museum rond, samen met haar tienerdochter. Die had namelijk enkele weken geleden besloten om natuurfotograaf te worden. Vooral dieren wilde ze fotograferen.

Lynn was blij verrast. Dierendokter, dierenverzorgster, ranger, hondenuitlaatster... Ze had het allemaal al een keer voorbij zien komen. Het kind was nu eenmaal zo. Bij dierenfotografie echter, sloeg bij Lynn de naald uit.

Ze had zelf ooit gefotografeerd. In haar flat had ze niet voldoende ruimte voor een donkere kamer, maar sinds de opkomst van digitale fotografie overwoog ze haar oude hobby weer op te nemen. Meteen had Lynn haar dochter een digitale camera cadeau gedaan. Ze gunde haar kind het beste materiaal, dus kocht ze ook extra lenzen en een beschermtasje.

Helaas maakte de carrière van haar dochter geen vliegende start. De katten uit de buurt trokken er hun neus voor op en de honden waren te gretig. Zelfs als hun baasjes zeer vereerd bleken te zijn en hun huisdier vleidend dan wel bestraffend toespraken, viel het resultaat tegen. Slechts een paar foto's waren het aanzien waard.

Lynn zag de ergernis bij haar dochter groeien en omdat ze de camera niet meer terug kon brengen - en zichzelf bij nader inzien toch liever ging filmen - kwam ze met een voorstel. Zij kende dieren die absoluut niet vervelend waren en die eindeloos lang een natuurlijke houding konden aannemen.

Haar dochter knipperde niet eens met haar ogen, toen ze vernam dat het om opgezette dieren ging. Ze wilde alleen maar weten of ze in het natuurmuseum mocht fotograferen.

Dat bleek geen enkel probleem te zijn. De suppoost, een vrijwilliger, had zelfs ijverig geholpen door allerlei dieren aan te wijzen en te benoemen, maar omdat hij niet betaald werd, kon hij zich een korte aandachtsspanne veroorloven. Hij zat zo weer in de kantine. De fotosessie kon beginnen.

Lynn wandelde ontspannen rond. Ze hoorde het droge geklik van de camera en zag de flitsen in de ruiten weerspiegeld. Haar dochter praatte tegen de collectie. Niet zo vreemd voor een pubermeisje dat nog met knuffels sliep.

- Lynn?

- Ja, meisje.

Ze liep terug naar haar dochter, die bij een kleine vos stond.

- Is dat een baby?

- Ehhh... een welp, denk ik. Ik weet niet hoe je een jonge vos noemt.

- Hebben ze een welpje dood gemaakt?

- Welnee, zei Lynn. Dat diertje was natuurlijk ziek.

- Net als op Animal Planet?

- Precies zo. Ze hebben hun best voor hem gedaan, maar ze moesten hem wel in laten slapen, anders had hij veel pijn geleden.

Haar dochter beet op haar onderlip, maar ze nam toch een foto van hem. En nog een.

- Gaat het weer? vroeg Lynn.

Ze zei niets en fotografeerde het vosje vanuit elke mogelijke hoek.

Lynn liep rustig van haar weg en bekeek de wandplaten in een ander vertrek. Er woonden al minstens vijfduizend jaar mensen in deze streek. Een helder riviertje, dat tegenwoordig niet breder was dan een sloot, was voor de eerste immigranten een reden om te blijven. Maar het zou ook tienduizend jaar kunnen zijn. Men wist het eenvoudigweg niet.

Uiteraard, dacht Lynn. We zitten hier op redelijk hoge zandgronden. Waarschijnlijk wonen er al veel

langer Brabanders, of hoe ze ook genoemd werden. De koude, vissige Hollander kwam pas later. Lui die per se in een moeras wilden wonen.

Op de volgende wandplaat werd aangegeven waar bepaalde diersoorten voorkwamen. Dat interesseerde haar niet. Ze zou haar dochter er ook niet op wijzen, want als die overmoedig werd, wilde ze er misschien naar toe.

- Waar ben je? hoorde ze roepen.

Lynn liep de zaal weer binnen.

- Ben je klaar? vroeg ze.

- Zitten daar kuikentjes in?

Het kind wees naar een nest met eitjes, dat in een glazen vitrine lag.

- Nee, natuurlijk niet. Dat zijn gewone eieren die je bij het ontbijt kunt eten. Ze hebben ze eerst leeg gemaakt, anders gaan ze rotten.

- Wel jammer dat je hier geen kuikentjes kunt fotograferen.

- Niet? zei Lynn. Heb je nergens een opgezette kunnen vinden? Er zijn vast wel zieke kuikentjes die ze in hebben laten slapen.

- Ik heb ze niet gezien.

- O, wacht eens, zei Lynn. Ik heb al een idee. Als het redelijk weer is, gaan we morgen naar de kinderboerderij. Dan kun je daar verder fotograferen.

- Maar het is herfst! Er zijn geen kuikentjes in de herfst.

- Niet?

- Nee.

Ze kan gelijk hebben, dacht Lynn. Lammetjes worden ook in de lente geboren. Maar bij kippen gaat het misschien anders. Ligt dat niet aan de haan?

- We zullen het aan Renee vragen, zei ze ten slotte. Zij woont in een dorp.

- Anders vraag ik het wel aan de leraar op school.

- Woont hij ook in een dorp?

Maar haar dochter liep reeds weg naar de volgende zaal met opgezette dieren.

Lynn stelde vast dat haar kind het niet altijd nodig vond om op een vraag te reageren. Het was de nieuwe generatie, de jongelui die MSN gebruikten en die een venster sloten zonder afscheid te nemen. Buiten begon het te schemeren. De herfst kon zeer aangenaam zijn. Het sombere weer, de kou buiten en de warmte binnen, soms voelde Lynn zich daar heerlijk bij.

- Gaan we naar huis? klonk het achter haar.

- Ben je al klaar?

- Daar staan alleen maar reptielen. Ik ga geen slangen fotograferen.

Lynn vermoedde al dat ze alleen de aaibare dieren wilde fotograferen.

- Goed, zei Lynn. Wil je nog wat drinken? Er is hier een kantine, weet je nog?

- Nee, ik ga liever naar huis.

- Geen ranja? Een gevulde koek?

Met een geamuseerde glimlach liep Lynn voor haar dochter uit naar de vestibule, waar ze hun jas aantrokken. De deur naar het eco-winkeltje stond open.

- Wil je misschien een plastic dinosaurus?

- Nee, zei haar dochter, maar misschien verkopen ze er knuffels.

- Dat zou kunnen, zei Lynn, en ze wilde er aan toevoegen: maar die heb je genoeg. Daar was het echter te laat voor en met tegenzin slofte ze het winkeltje binnen, waar haar dochter reeds bij een display met dieren stond te kijken.

- Zijn ze leuk? vroeg Lynn.

- Nee... Ze zijn van hout.

Lynn nam een vogel op. Inderdaad was het een model van verantwoord hout met op natuurlijke wijze geverfde katoen. De vogel, een dinges, leek nog het meest op een afgedankte marionet.

- Is dit niet in Afrika gemaakt? vroeg Lynn.

- Ik vind er niks aan.

Lynn legde de vogel neer en volgde haar dochter, die vlot door de entree naar de buitendeur liep. De

puber groette onderweg de vrouw achter de balie, duwde de deur open en wachtte buiten op Lynn, die zich plotseling oud voelde. Vroeger stond zij als eerste buiten, omdat de kinderen anders niet naar huis wilden.

Ze deden hun jassen dicht. Lynn gebaarde dat haar dochter voorop moest lopen, het smalle hek uit. Ze bleven echter staan. Voor het museum passeerde een rouwstoet. Althans, een lijkwagen werd gevolgd door een drietal zwarte auto's. Het was te laat voor een begrafenis. Misschien kwamen ze net terug uit een andere stad.

- Ligt daar een dode in? vroeg haar dochter.

- Daar is het te laat voor. Het is bijna zes uur.

- Gaan ze een dode ophalen?

- Die hebben ze vanmiddag begraven, vermoed ik.

- Een oud iemand?

- O ja, zei Lynn stellig. Het was iemand die ze niet meer beter konden maken en daarom hebben ze haar in laten slapen. Anders lijdt zo'n mens alleen maar pijn.

Het meisje keek met een ernstige blik de stoet na.

- Dat is maar beter, zei ze.

- Ja, zei Lynn en ze legde een hand op haar schouder.

- Hé, Lynn, ik ben geen klein kind meer!

- Sorry. Ga je voor? Misschien is er iets leuks op Animal Planet.

- Ja, we gaan.

Even later waren ze thuis. Lynn zette zich aan de afwas en haar dochter ging onderuit zitten voor de TV. Animal Planet liet prooidieren zien, die op educatieve wijze renden voor hun leven.

- Dat is ook niet zo leuk, zei Lynn vanuit de open keuken.

- Ja, maar zo is de natuur, zei haar dochter.

- Inderdaad, zei Lynn. Roofdieren moeten ook eten.

- Het zijn leeuwen. Ik vind poema's leuker.

- Waar jagen ze op?

- Op een soort koeien.

- Buffels, zo te zien.

- Kan wel. Lynn, gaan we morgen winkelen?

- Waarom?

- Ik wil een vosje kopen.

- Een knuffel, bedoel je?

- Ja.

Lynn zuchtte.

- Of gaan we morgen scrabbelen? klonk het plagend.

- Nee, zei Lynn, we gaan winkelen. Er zal vast wel ergens een vosje te koop zijn. Zet je dadelijk de foto's over op je pc?

- Dat doe ik straks wel, ik ben nu te moe.

- Ze zullen wel gelukt zijn. De diertjes stonden mooi stil.

Maar haar dochter zei niets meer. Ze keek rustig toe hoe een grote leeuw een buffel omver sleurde.

Meteen dook de rest van de troep op het ongelukkige dier. Even later kauwden de leeuwen met overgave op bloederige stukken vlees, die ze van het karkas hadden gerukt.

- Mag ik een zakje chips?

- We gaan dadelijk eten, zei Lynn.

- Maar ik heb nu honger.

Verveeld zette haar dochter de zender op een ander kanaal.

Lynn droogde haar handen af, nam een zakje chips uit de kast en gooide het naar de hongerige puber.

Die ving het zakje op en scheurde het open.

- Wil je vanavond kip eten?

- Ja, lekker.

Je zou er bijna cynisch van worden, dacht Lynn. Maar ze is nu eenmaal een stadskind.